

томе шта је устав и какав смисао треба дати конкретној уставној одредби. Конкретније речено, својом оценом о уставности (неуставности) неког закона, судови тумаче устав и дају му значење које сматрају да му припада, а које понекад одудара од формалног уставног значења. У конкретном спору услед сукоба уставне одредбе са законом или другом нижом нормом, суд може да да предност том закону или нижој норми и тако утиче на мењање самог уставног текста. Користећи ово право судови, посебно у САД су више од 200 година, стварали и мењали и сам устав јер су признавали уставност и оним законима који су фактички значили мењање уставног текста. На крају, устав може фактички да се промени и путем закона или другог прописа који се често доносе да би се разрадио и допунио постојећи уставни текст. Приликом овакве допуне и разраде уставних одредби законом или другим прописима могуће је да им се да другачији смисао од првобитног, да се чак промени и сама природа института на који се односи закон или други нижи пропис.

### 3. Забрана промене устава

По правилу, већина устава је подножна промени и садржи одредбе о свом мењању, било делимичном или потпуном, и то је нешто нормално код устава и условљено потребом друштва да се мења и стално развија. Зато ни један уставотворац не може да ограничи другог и забрани му да мења свој устав јер је то противно природи уставотворне власти која је највиша и не може се ограничити ни претходном уставотворном влашћу. Већина устава дозвољава своју промену, било потпуну или делимичну, и то према поступку који је утврђен у самом уставу. Шта више, неки уставни су изричито у томе да устав после истека одређеног времена мора обавезно да се мења. Устав Пољске од 1921. је у том погледу био карактеристичан јер је предвиђао обавезну уставну ревизију, сазивање уставотворне скупштине сваких двадесет пет година.<sup>17</sup> Међутим, неки уставни предвиђају и једну карактеристичну појаву, садрже и забране свог мењања. Те забране могу да буду различитог карактера и облика и најекстремније су оне које забрањују промену устава у целини. У основи овакве забране се налази идеја да је устав вечит, направљен за сва времена, и да не може да се руши и замењује новим и другачијим. Највише што може да се учини у смислу промене устава је да се евентуално промене само неке његове одредбе, али не и оне његове битне, које одређују његову суштину. Зато уставни ретко садрже забрану своје потпуне промене. То је случај са монархистичким Уставом Грчке од 1911. (члан 108. ст.1.) који предвиђа